

Marino Marini Miracolo

1951/52,
Brons, 165 x 92 x 60 cm,
gesigneerd, niet gedateerd

Marino Marini werd geboren te Pistoia in 1901 en woont in Milaan. Hij studeerde beeldhouw- en schilderkunst aan de Academie te Florentië. (Prof. Domenico Trentacosta). Tot 1928 wijdde hij zich hoofdzakelijk aan schilderkunst en grafiek. In 1928 legde hij zich te Parijs vooral toe op de sculptuur. In 1929 volgde hij Arturo Martini op als professor aan de kunstacademie Villa Reale te Monza, een functie die hij tot 1940 bekleedde. Vanaf 1940 was hij professor aan de Accademia Brera te Milaan. Hij verbleef van 1943 tot 1946 in Zwitserland. In 1946 vestigde hij zich definitief te Milaan. Hij ondernam zeer veel reizen, waaronder enkele langdurige verblijven te Parijs, en werd sterk geboeid door de oude culturen. Ook als schilder en graficus legt Marini een grote bedrijvigheid aan de dag.

Literatuur

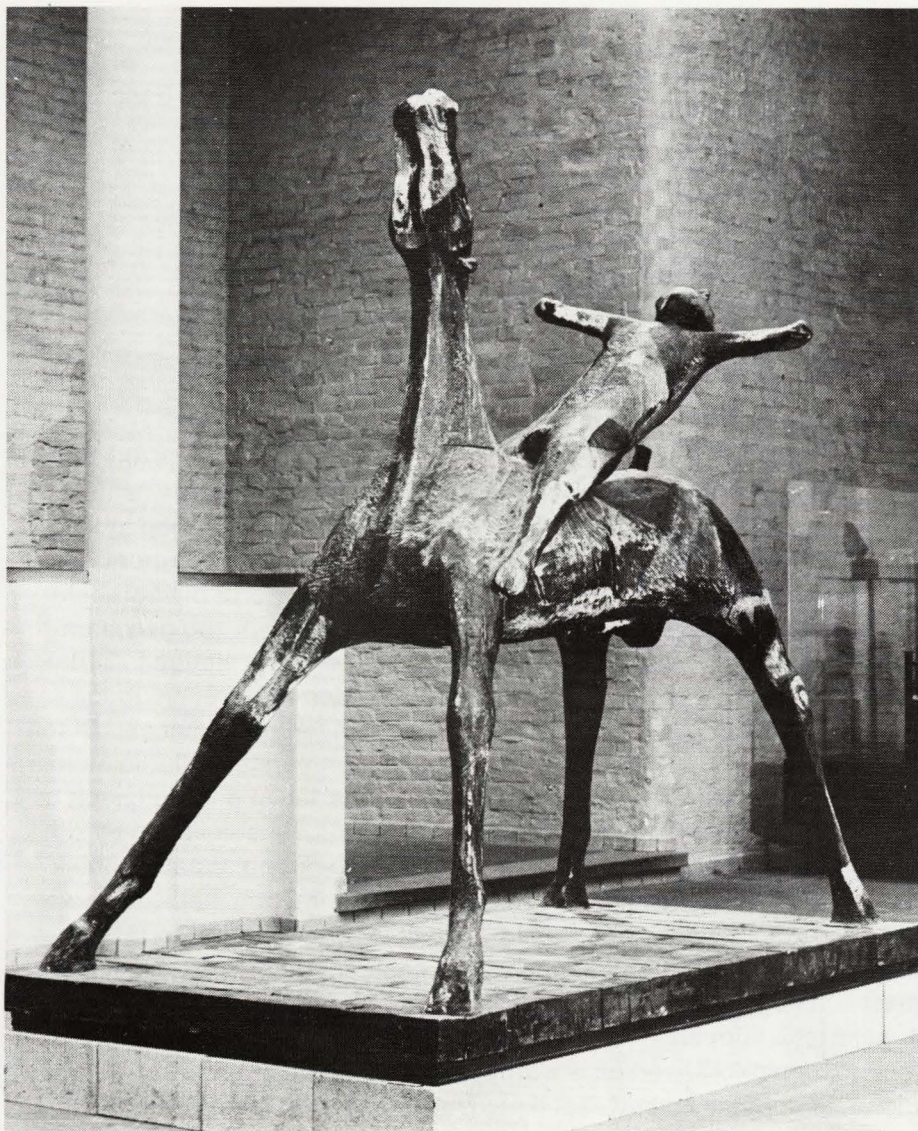
E. Langui, Marino Marini, Amsterdam, 1954;
E. Trier, Marino Marini, Neuchâtel, 1961.

Geen ander thema heeft Marino Marini zo wel naar inhoud als naar vorm sterker geboeid dan paarden en ruiters. Naast portretten, naaktstudies en danseressen vormen zij de meest dynamische, machtige groep in het oeuvre van deze kunstenaar. Er bestaan meerdere versies omtrent de bron van Marini's inspiratie voor dit onderwerp. Zo wordt bijvoorbeeld gezegd dat de kunstenaar tijdens de oorlogsjaren sterk zou getroffen zijn door het zien van boeren die te paard op de vlucht sloegen. Of dat tal van beroemde renaissance-ruiterstandbeelden in Italië, en oude Etruskische ruiterbeeldjes diepe indruk op hem hebben gemaakt. Of tenslotte het verhaal van de kunstenaar zelf dat zijn eerste atelier in Monza zich naast een manege bevond waar hij naar hartelust paarden heeft bekeken en getekend. Men kan ook nog aanvoeren dat sommige van zijn ruiterbeelden doen denken aan Chinese T'angpaarden. Waarschijnlijk hebben al die factoren meegespeeld, wat zou aantonen met welk meesterschap sommige kunstenaars traditie en vernieuwing weten te versmelten. Wat Marini in dit thema vooral heeft aangetrokken is het plastisch gegeven dat besloten ligt in de spanning tussen statische en dynamische vormen. In een eindeloze reeks varianten - tekeningen, schilderijen, beeldhouwwerken, - wordt het samengaan uitgewerkt van architecturale opbouw en beweeglijkheid, elementen die in het onderwerp 'paard en mens' liggen besloten. Het gaat hem er niet om macht, triomf of heroïek uit te beelden. Voor hem is het ruitermotief geen anekdote, maar wel de verbeelding van het menselijk drama, de mythe van de hendaagse mens. Steeds dynamischer en nerveuzer wordt de massa, van man en dier, uitgewerkt.

Aanvankelijk nog meester over het (horizontale) dier, waarvan hij zich duidelijk in gebaar en houding onderscheidt, verliest de menselijke figuur zijn verticale positie, en raakt zijn kracht kwijt, het hoofd slaat achterover. De vormen verstrakken, worden hoekiger, sterker geconcentreerd. Angst en vertwijfeling bereiken een hoogtepunt wanneer het paard gaat steigeren en zijn lichaam in een opstandige houding torent. De uitdrukking van het paardenhoofd doet onwillekeurig denken aan het pathetische paard uit Picasso's Guernica. In de vallende ruiter met hulpeloos gespreide armstompen wordt de mens onttroond. Terwijl de ledematen van dier en mens hulpeloos verstarren, werd in de krachtige compositie van de romp een laatste inspanning gebald, die zich tegen noodlot en ondergang wil verzetten.

Van dit 'Miracolo', het moment waarop Saulus op weg naar Damascus van het paard werd geslingerd en tot het bewustzijn van een nieuw leven kwam, heeft Marini een hoogtepunt gemaakt.

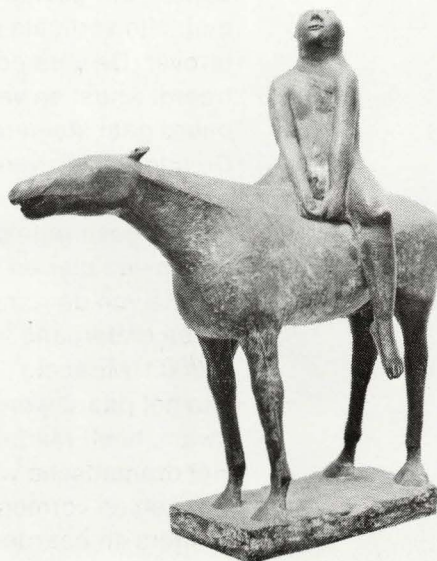
Het dramatische wordt duidelijk in de wankelende compositie: lijnen, vlakken en vormen streven naar één samengebald panisch moment. 'Ruiters en paarden zijn in mijn laatste werken tot zeldzame fossielen

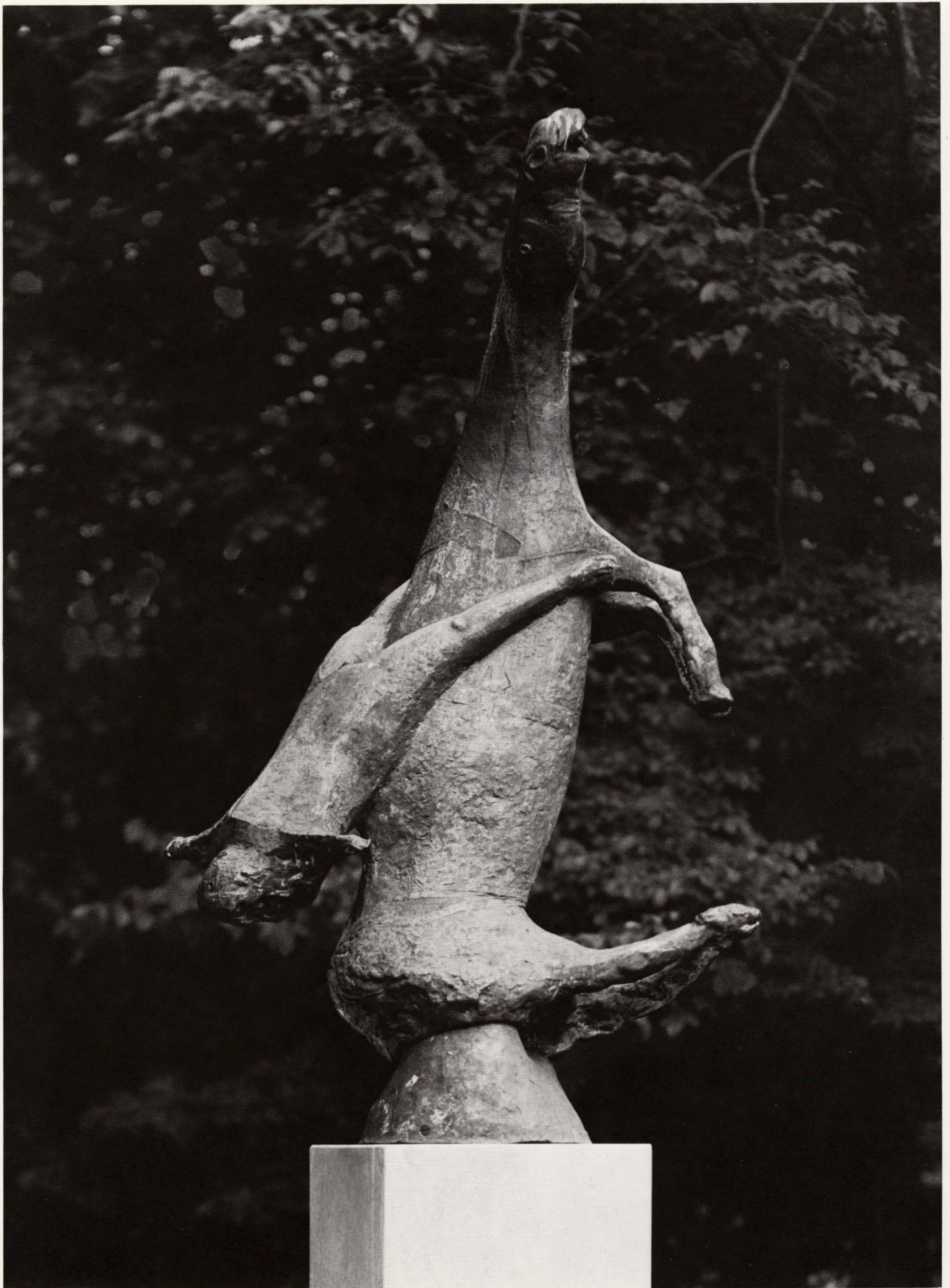

links:
Marino Marini
Ruiters te paard, 1951/1955
polychroom hout, 213 cm hoog,
Kröller-Müller museum, Otterlo.

onder:
Marino Marini
Ruiters, 1947
brons, 164 x 155 x 67 cm, Museum
Boymans-van Beuningen, Rotterdam.

geworden, zinnebeelden van een verzonken wereld, of meer nog van een wereld die er naar streeft voor eeuwig te verdwijnen...' (Marini).

Okb ok/dec 1974